

Önsezi Fenomeni

Sarkaç falcılıkta nasıl çalışır? Benlik, ölümlerin eğlencelerini nasıl finanse eder? Yaşayanlara işkence ettikleri için ölümler mi suçludur? Allah kötülüğe neden izin verir? İnsanların çektiği acılardan Allah mı sorumludur? İnsanların yaşamlarını mahvettiği ve Allah'a gelmelerine izin vermediği için şeytan mı suçludur? Yaşayan bir insan ölmüş birini rahatlatılabilir mi? Akraba ve arkadaşlarla olan kavgaların gerçek nedeni nedir? Yaşayanlar ve ölümler arasındaki fark nedir?

Tatiana: Merhaba sevgili dostlar! Sizleri tekrar ağırlamaktan içtenlikle mutluluk duyuyoruz. Bugün saygıdeğer İgor Mihayloviç Danilov ile konuşacağız

İgor Mihayloviç: Selamlar.

Tatiana: İgor Mihayloviç, izleyicilerimizin videolar ve gündeme getirilen hayati konular için duydukları minnettarlığı ifade ederek başlamak istiyorum. Çünkü kendilerinin de paylaştığı gibi, bu videolar dizisi internette bir hayat okulu gibi, çünkü insanlar videoların yayınlanmasından bir gün önce, videoda bahsettiğimiz her şeyi yaşıyorlar. Hayatlarında bu konularla bir nevi konsantre bir şekilde yüzleşiyorlar ve bu nedenle...

İgor Mihayloviç: Hayır, katılmıyorum. Kusura bakmayın arkadaşlar. Sadece insanlar günlük hayatlarını yaşarken başlarına gelenleri fark etmiyorlar. Bu bizim için bir norm. Yani, yaşıyoruz, nefes alıyoruz, sürekli olarak bazı öznel algılarımız var, bir şeyler oluyor, ama bazen fark edilmeden oluyor. Sadece bunu öğrendiğimizde ve bize işaret edildiğinde, bilirsiniz, gizli semptomlar gibi.

Tatiana: Bunlar vurgulanıyor.

İgor Mihayloviç: İnsanda bir hastalık varmış gibi, örneğin baş ağrısı varmış ve bu baskınmış gibi. Ama bir doktor sorular sormaya, tıbbi geçmişi toplamaya başladığında, yani çeşitli organları, kişinin nasıl hissettiğini, ateşinin ne olduğunu vb. sormaya başladığında, kişinin dikkat etmediği, ama bazen tam olarak baş ağrısının nedeni olan birçok şey olduğu ortaya çıkıyor (**Tatiana:** Vay canına). Anlıyor musunuz?

Bu durumda da aynı şey oluyor. Yani, videolarımızda, arkadaşlarımızla konuştuğumuzda, onlara üstünkörü de olsa anlatıyoruz, ne yazık ki format derinlemesine konuşmamıza ve bazı şeyleri özel isimleriyle adlandırmamıza izin vermiyor, anlıyorsunuz arkadaşlar, ama en azından neye izin verildiğini ve insanların bazen neyle karşılaştığını açıklıyoruz. Ve bazen, bir insan kendisinde böyle bir fenomen bulduğunda, bunun var olduğunu anlıyor. Anlıyor musunuz?

Tatiana: Evet, kesinlikle. Ve biliyorsunuz, Bilgiye sahip olduğunuzda, her şeyden önce, içinizde ne tür durumların ortaya çıktığını anlamak, bu durumlarla başa çıkmak,

genel olarak yaşamınızdaki olaylar arasındaki bir tür neden-sonuç ilişkisini anlamak çok kolaydır.

İgor Mihayloviç: Ne yazık ki başka bir nüans daha var ve bu nüansın oldukça önemli olduğunu söyleyebilirim. Mesele şu ki bazı semptomlarla her zaman başa çıkamıyoruz. Bir önceki videoda bahsettiğimiz gibi, altbenlikler ve algımız, bizi nasıl engelledikleri veya engellemedikleri hakkında. Yani, onlarla ilgili olarak, eğer varlarsa, sizinle birlikte olacaklardır. Burada Hayat kazanıp kazanmamanız önemli değil dostum, ama siz burada olduğunuz sürece, bilinciniz burada olduğu sürece, altbenlikler de burada olacaktır. Bu doğal.

Tatiana: Hayatları için savaşırlar.

İgor Mihayloviç: Doğru. Burada mümkün olduğunca uzun süre kalmanızla ilgileneceklerdir. Neden? Çünkü sizin için fiziksel bedeninizin ölümü Ebedi Hayat ve özgürleşme anlamına geliyor. Onlar için ise, özür dilerim, bu ölümdür. Ve tüm altbenlikler bundan korkar, dahası bundan dehşete düşerler. Bir yaşam ne kadar kötü olursa olsun, yaşamdır. Neden? Çünkü şu anda her şey kötü olsa da, her şeyin değişebileceğini umuyoruz. Ve her zaman umutla yaşarız, bu bizim doğamızdır. Ve ne yazık ki Benlikler olarak doğamız budur. Yuva özlemi ve yarın için umut Benlikten gelir. Ve altbenlikler haline geldikten sonra bile, bu zavallı talihsiz eski insanlar, dünyanın nasıl düzenlendiğini çok iyi anlamalarına rağmen, hala bir şeylerin daha iyiye gideceğini umuyorlar. Neden mi? Çünkü bunu görüyorlar ve bununla yüzleşiyorlar. Hayata, onlar için hem besin hem de acılarını dindiren ve aynı zamanda deyim yerindeyse bir tür ağrı kesici olan dikkatimize tutunuyorlar. Ölülerini hatırladığımızda, onlara dikkatimizi verdiğimizde, bu onlar için bu gerçekten de... kelimenin tam anlamıyla tüm semptomları hafifleten bir ilaç gibidir ve ölümler uzun süre olmasa da en azından bir süreliğine rahat ve özgürce nefes alabilirler. Ancak, zaten ölü olan bir şeyi uyuşturmak için kendi hayatlarımızla ödeme yapıyoruz. Yani buna değmez.

Evet, bir yandan bu adaletsiz görünüyor. Yakın ve sevdiğiniz bir kişi, size yakın biri o dünyaya gitmişse, o bir altbenlik haline gelmişse, ona nasıl yardım edemezsiniz? Ama burada birbirimize yardım edebiliriz. Burada birbirimize yardımımız gerçektir. Ve burada gerçekten, diyelim ki bazen birbirimizi kurtarabiliriz, en azından başka bir insanın bu geçici hayatını kurtarabiliriz, burada çok şey yapabiliriz. Ama bir insan, özür dilerim, öldüğünde, o cehennemdedir; ona anestezi yapabiliriz, onu rahatlatırız ama bunun kendi hayatlarımızın pahasına olduğunu anlamamız gerekir.

Bazen burada, bu dünyada, sevdiğimiz için kendi hayatlarımızı vermeye hazırızdır ve bazen de bunu yaparız, birilerini koruruz ve her zaman sevdiğimizizi bile değil, sadece yabancıları koruruz, diğer insanların hayatları için kendi hayatlarımızı veririz. Ama mesele şu ki, eğer bir insan ölürse, o iyi, o sevgi dolu varlık olmaktan çıkar ve olduğu kişi olmaktan çıkar. Hayatı kazanmamıştır ve huzura kavuşmamıştır ve bu zaten çok şey anlatmaktadır. Ve bundan dolayı da acı çekmek zorunda kalır. Bunu

kabul etmek bizim için zordur, çünkü onun görüntüsünü hatırlarız, yakın ve sevgili insanımızı hatırlarız. Ama o gerçekten böyle biri mi?

Burada ne yazık ki şunu belirtmek gerekir ki, burada yaşamış ama en azından huzura kavuşamamış en iyi insan bile, geçmişte masallarda vampir, hortlak ve benzeri olarak anlatılanlardan biri haline gelir. Yani sırf özgürce nefes alabilmek için, acı ve ıstıraptan kurtulmak için canınızı rahatlıkla alabilir. Ve bu doğru, bu gerçek. Ve öyle oluyor ki, insan hayatta kalmak için savaştan bir canavara dönüşüyor.

Evet, Benlik olarak pek çok şeyin farkına varabilir. Ama mesele şu ki, biz buradayken... biz burada fiziksel bedendeyken, Benlikler olarak acıyı deneyimlemeyiz, birincil bilinç bize bu acıyı anlatır. Ne kadar zor ve acı verici olursa olsun, tüm panik, tüm çılgılık ve inlemeler birincil bilinçten gelir, oysa biz uzakta bir yerdeyizdir. Uzun süreli şiddetli acılar yaşamış olan herkes, tüm süreci bir kenardan gözlemlediğiniz bir zamanın geldiğini fark etmiştir. Bedeninize ne yapılırsa yapılsın, evet, bilinciniz çılgılık atar, acı çeker ama siz her şeyi bir kenardan gözlemlersiniz ve Benlik olarak acı çekmezsiniz. Beden için acıma bile hissetmezsiniz, bu gerçekten böyledir.

Ancak, bir insan öldüğünde, bir altbenlik haline geldiğinde ve bu cehenneme girdiğinde, o zaman Benlik olarak kendi bilincinin bu yaşamda deneyimlediği şeyi, yani aynı acıyı ve aynı ıstırapı deneyimlemeye başlar. Bilincin aslında bir yargıç ve bir cellat olarak davrandığı yer burasıdır; genellikle ikincil bilinç. İkincil, aktif bilincimiz bize yardımcı olmalı, bizim aracımız olmalıdır. Ancak onu kontrol etmediğimiz zaman, her düşünceyi kendimizinmiş gibi algıladığımızda, ne olursa olsun, duygularımızı kontrol etmediğimizde ve bu dünyada "dur" diyemediğimizde, ahlak ve etik çizgisini açıkça aştığımızda bile duramıyoruz ve bize öyle görünüyor. Oysa aslında kelimenin tam anlamıyla bir iblis, yani sistemin bir parçası, şeytanın küçük bir parçası, bizi bunu yapmaya zorlayan küçük bir şeytan tarafından manipüle ediliyor. Ama bizi zorlaması ne anlama geliyor? Bize acı mı çektiriyor? Hayır. Ellerimizi ya da ayaklarımızı hareket ettiriyor mu? Bizim için konuşuyor mu? Hayır. O sadece fısıldıyor, oysa viz tüm bunların bedelini ödüyoruz. Bu gerçekten böyledir.

Biz Benlik olarak birincil bilince güç veririz, öyle ki tam olarak birincil bilinç, bir iblisin diktesiyle, sevdiğimiz insanlarla savaşır. Kafamızdaki düşünceleri, sevgili, sevdiğimiz kişinin bir şeylerden suçlu olduğuna, hatalı olduğuna, kötü bir şey yaptığına ya da bizi düşünmediğine ve umursamadığına dair resimleri, birbirini çok seven insanlar arasında bile sıklıkla ortaya çıkan her türlü olumsuzluğu finanse ederiz. Bilinç neden bizim için değerli olan bir insanı eleştirmeye başlar? Basit bir soru. Ve biz buna izin veririz. Biz Benlik olarak bunu algılamayız; bunu ancak bir altbenlik haline geldiğimizde algılamaya başlarız.

Ve bu fenomenin arkasında çok şey vardır. Bu fenomenin ardında, dostlarım, bazen daha sonra gerçekleşecek olan kötü olayların olumsuz bir önsezisi olduğunu söyleyebilirim ve bu mantıklıdır. Büyü arzusu da burada gizlidir, kehanette bulunma, tahmin etme ya da belirli bir işaret görme arzusu. Bliyorsunuz, bizi büyüye iten şey

kaçınılmaz olarak ölümdür. Yarın ne olacağını bilme arzumuz ya da özlemimiz ölümlerden gelir.

Diyelim ki temiz olanı lekeleme arzusu tam olarak onlardan kaynaklanıyor. Neden? Çünkü batağa saplanmışlardır, zaten bataklıktadırlar, çoktan boğulmuşlardır ama hala hayattadırlar ve aslında tüm paradoks da buradadır. İnsanda tüm bu içsel olumsuzluğu yaratanlar onlardır, çünkü daha sonra bu küçük şeytan - ikincil bilinç - kişinin içsel ruh halini kolayca alır ve onu Benlik olarak manipüle ederek birinin gerçekten kötü olduğunu kanıtlar. Harika yakın ve sevgili bir insan bile size kötü görünebilir, öyle olduğu için değil, içinizdeki biri öyle düşünmenizi istediği için. Yani, o güç gönderir veya bir itici güç verir... Hatta bunu farklı bir şekilde ifade edebilirim: size güç ve itici bir güç gönderdiğinden değil, ama bu mekanizmayı basitleştirilmiş bir şekilde ele alırsak...

Düşünün, Benlik olarak siz, bir altbenlik ve bilinciniz var - küçük bir şeytan. Neler oluyor? Bu altbenlik... çoğunlukla, çok sayıda altbenlik bir arka plan gürültüsü yaratır. Birincil bilinciniz sayesinde, Benlik olarak siz bu ağır içsel arka planı bir şeyin önsezisi olarak, sanki bir şeyi unutmuşsunuz gibi algıyorsunuz. Bilirsiniz, bu gerçekten de sanki evden uzaktayken ütüyü kapatmayı unutmuş ve çamaşırların üzerinde bırakmışsınız gibidir; ve oraya varıncaya kadar evinizin gitmiş olacağını fark edersiniz. Ve hayatınız boyunca kazandığınız her şey, sırf aptalca bir şeyin olmasına izin verdiğiniz için yok olacak. Yani, çok içsel bir arka plan gürültüsü var, ütüyü kapatıp kapatmadığınızı tam olarak bilmiyorsunuz, ama uzakta, evinizin yönünde bir duman görüyorsunuz ve bu arka plan size "Bak, bu senin evin yanıyor" diyor.

Dolayısıyla, bu ağırlık, bu arka plan, tam olarak bilincimiz tarafından algılanan şeydir. Bu arada, Benlik bu arka plan gürültüsünü yine birincil bilinç aracılığıyla algılar. Ancak, ikincil bilinç bize şunu gösterir: "Bak, kötü şeyler olacak" der ve Benlik olarak bize olmaması beklenen şeylerin bedelini ödetir ve çoğu zaman da bunlar olur. Bu tezahürlerle karşılaşan birçok insan belirli işaretlere inanmaya başlar: Ne bileyim, yoldan bir kedi geçti ya da sabah kalkıp tökezledilerse, bu günlerinin başarısız geçeceği anlamına gelir.

Oysa bazı insanlar kelimenin gerçek anlamıyla büyüye başvuruyor. Bu da ilginç. Sanırım birçoğunuz, dostlarım, elinde sarkaçla dolaşan insanlarla tanışmışsınızdır. Hatta bir kafede ya da restoranda sipariş ettiği harika ve lezzetli bir yemeği yemeden önce, birçok akademik dereceye sahip zeki bir insan bile bir sarkaç çıkarır ve o yemeğin üzerinde hangi yönde ve nasıl döndüğüne bakar. Başka bir deyişle, kendisiyle rezonansa girip girmediğine bakar. Ama zaten o yemeği sipariş etmiş, parasını ödemiştir. Sarkaç tersini gösterirse, çok aç olsa ve o yemeği istese bile, kişi onu bir kenara koyacak ve başka bir yemek sipariş edecektir. Neden? Çünkü sarkaca, sağduyusuna güvendiğinden çok daha fazla güvenir. Ve ne yazık ki bu tür insanların sayısı giderek artıyor. Sarkaç olması şart değil ama buna benzer pek çok şey var.

Şu sarkaçla ilgili olarak. Sarkaç nedir? Gerçekten kendi kendine mi döner? Hayır. Elimizde bir ip tutuyoruz ve bu tamamen ideomotor bir fenomen. Yani elimiz mikro

hareketlerle hareket ettikçe sarkaç da öyle gösteriyor. Ve çoğunlukla burada bir paradoks var. Açıklamama izin verin: yemek istediğiniz lezzetli bir yemeği sipariş ederseniz, sarkaç onu yememeniz gerektiğini gösterecektir. Neden? Şöyle söyleyeceğim: sadece sizi üzmem için. Üzüldüğünüz ve sevdiğiniz o lezzetli yemeğin parasını ödediğinizi düşündüğünüz zaman, ama sarkacın size söylediklerine göre, bu restoranda veya bu vardiya sırasında şefin onu yanlış pişirdiği ortaya çıkar. Ya da sarkaç, bir garsonun yemeğe tükürdüğünü veya başka bir şey yaptığını ileri sürebilir. Bunu kanıtlamak imkansızdır, ama yemeği reddetmek daha iyidir. Böylece, bu saçmalık kafanızda gelişmeye başlar ve kendi hayatınızı ve kendi paranızı buna yatırabilirsiniz. Çünkü sarkacın gösterdiği şey bu değildir. Bazı insanlar içsel olarak hissettiklerini söyleyebilir ve sarkacın bunu gösterdiğini.

Biliyorsunuz, size oldukça eğitici ve tüm bu sarkaçlar ve bunun gibi şeylerle ilgili bir hikaye anlatacağım. Bunlar çalışıyorlar mı, çalışmıyorlar mı? Elbette çalışıyorlar. Bir zamanlar, balıkçılarla çok ilginç bir deney yapıldı: Spor balıkçıları, Japon balık yemlerini test etmek ve orijinal, çok pahalı Japon wobblers'leri (balık yemleri) ile Çin'de yapılan görsel olarak ayırt edilmesi imkansız olan neredeyse birebir kopyaları arasındaki farkı belirlemek için iki takıma ayrıldılar. Bilmeyen varsa, wobblers oltayla yırtıcı balıkları yakalamak için yapay bir yemdir. Açıktır ki, Japon ve Çinli balık yemlerini test ettikten sonra, ilk sporcu grubu kesinlikle Çinli balık yemlerinin yakalamadığını, Japonların yakaladığını iddia ettiler. Bu gerçekten doğru. Japon balık yemleri çok daha iyi bir yakalama sağlar; Çinliler, Japonlardan 10 kat daha az balık yakalar. Oysa çok benzerler, neredeyse aynılar.

Deneyi gerçekleştiren insanlar ne yaptı? Çin malı balık yemlerini Japon malı balık yemlerinin bulunduğu kutulara koydular ve fabrikadan geldikleri gibi paketlediler. Orijinal Japon balık yemlerini ise yine özenle paketlenmiş Çin kutularına koydular. Sonra ikinci grup sporcuya ilk grubun sonuçlarını test etmelerini ve onaylamalarını önerdiler. Sporcular yemlerin değiştirildiğini bilmiyordu. Yine de, tıpkı ilk sporculara sunulduğu gibi Japon balık yemleri bir yerde, Çin malı olanlar ise başka bir yerde duruyordu ve balık yemleri tamamen aynıydı, ama yeniydi.

Böylece, ikinci grup Japon ambalajlı Çin balık yemlerini aldı ve oldukça başarılı bir şekilde balık yakalamaya başladı. Ancak, ilk grubun çok başarılı bir şekilde kullandığı ve Çinlilere kıyasla 10 kat daha fazla balık yakaladığı gerçek Japon yemlerini aldıklarında, ikinci grup gerçek yemleri, gerçek Japon yemlerini aldı ve Çinlilere kıyasla 10 kat daha kötü balık yakalamaya başladı. Burada sizin için bir yanıt var. Neden? Açıklayacağım. Çünkü kişi Japon yemi kullandığında, onun Japon olduğunu düşünerek, ona inanır ve doğru ritmik doğrulanmış hareketleri yapar. Ama bir Çin yemi aldığında, tamamen aynı hareketleri yapmaya çalışsa bile, buna inanmaz ve bunun Çin olduğunu, sahte olduğunu bilir. Onun ideomotor sistemi bu mikro titreşimleri üreterek yemin arızalanmasına neden olur. Başka bir deyişle, bir sarkacın istediğiniz gibi bir ya da diğer yönde dönmesini sağlayan şey tam olarak budur.

Dolayısıyla, tüm bunlar bilincimizin hileleridir. Tüm bunlar, diyelim ki sizin yerinize yaşayan o iblisin hileleridir. Eğer sizi belirli ritüellere başvurmaya zorlarsa, eğer sizi

elinize bir sarkaç almaya zorlarsa, o balıkçıları hatırlayın: iblis ne isterse sarkaç tam olarak onu gösterecektir, siz bile değil, dostum. Benlik olarak sen, ölülerin eğlencelerini kendi hayatınla finanse eden birisin sadece. Bu böyledir, ne kadar çarpıtırsanız çarpıtın.

Yani, tüm bu içsel arka planımız, evet, ona odaklandığımızda bir etkiye sahip olabilir. Ve tüm önsezilerimiz yine bilincimizin çalışmasıyla koşullanır. Yine de, dünyayı, kendi dünyanı daha iyiye doğru değiştirmeni kim engelliyor, söyle bana dostum? Sonuçta, Benlik olarak geleceğinizi ve hatta kısacık anlarınızı finanse ediyorsunuz. Aslında, kötü düşünceleri kabul etmemeniz yeterlidir, dikkatinizi ölülerden gelen bu depresif arka plan gürültüsüne yatırmak yerine, dikkatinizi Allah'ın Sevgisine yatırmanız yeterlidir ve tamamen farklı bir şey hissedersiniz. Sonsuz olanı hissedersiniz, size Hayat ve zevk vereni hissedersiniz, gerçekten güzel kokular yayan, sizi içinizden ısıtan ve sizi her türlü iblisten ve ölülerden koruyanı hissedersiniz.

Her şey sizin içinizde. Ve bu nihai adalettir: eğer isterseniz, hayatınızı ölü bir kedi gibi çöpe atabilirsiniz; ama eğer isterseniz, gerçekten bir Melek olarak uçabilirsiniz. Her şey senin elinde, dostum. Ve Diri ile ölü arasındaki fark tam olarak yaşamınızı nereye ve hangi amaçla yatırdığınız, Allah'ın size verdiği kaynağı nasıl harcadığınız ve O'nun size verdiği hakkı, seçme hakkını nasıl kullandığınızdır, dostum. Eğer diri yerine ölüyü seçersen, o zaman dediğin gibi olur. Bunu siz yaptınız, oysa Allah size bunu yapma hakkı verdi.

Yaşayanlara işkence ettikleri için ölüler mi suçlu? Hayır, dünyanın düzeni böyle. İblisler bazen bize eziyet ettikleri ve oldukça şiddetli eziyet ettikleri için suçlu mu? Hayır, bu onların amacıdır. İnsanların yaşamlarını mahvettiği ve Allah'a gelmelerine izin vermediği için o şeytan bile suçlu mu? Hayır, bu onun işidir. Ve sadece anlamamız ve bilmeniz için: Allah'a şeytandan daha sadık kimse yoktur. Allah'ın var olduğunu bilir ve ölü dünya ile diri dünya arasında tam olarak bu nöbette durur. Bütün mesele, değersiz ve olgunlaşmamış olanların Cennete, oraya, Sonsuzluğa girmesine izin vermeyenin tam olarak şeytan olmasıdır. Sadece değerli olan değerli olanlara katılabilir ve eşitler arasında eşit olabilir. Şeytanın amacı budur.

Ancak, eğer ayartılırsak, Allah'ın Sevgisi yerine ölüleri dinlersek, söyleyin bana, bunun için şeytan mı suçlanmalı? Bunun için, yaptığımız seçim için Allah mı suçlanmalı? Aslında suçlanması gereken kim? Bizden başka hiç kimse. Ve daha sonra içinde var olduğumuz gerçekliği yaratan da tam olarak biziz. Ya da daha sonra olumsuz arka plan gürültümüzle akrabalarımıza ve arkadaşlarımıza eziyet eden ve acımızı hafifletmek için onlardan en azından biraz ilgi görmeyi hayal eden, ama böylece onları öldüren kişiler oluruz.

Ya da farklı bir şey seçeriz ve Allah'ın Sevgisinin içimizde nasıl tutuştuğunu, dünyanın nasıl değiştiğini ve gücün gerçekten içimize nasıl girdiğini hissederiz. Ve dünyevi gözlerimizle bile Sonsuzluğu, güzelliği ve Allah'ın buraya gönderdiği Sevgiyi görürüz. Her şey bizim seçimimize bağlı. Öyleyse dostlar, doğru seçimi yapalım. Teşekkür ederim.

Tatiana: Çok teŖekkür ederim.

İgor Mihayloviç: TeŖekkür ederim, dostlar. Ve basit bir Ŗey ile baŖlayalım - birbirimizi sevelim. Huzur sizinle olsun ve Allah'ın Sevgisi.